

Cronica subiectivă

EDUCAȚIE

Am abordat acum douăsprezece numere această rubrică, înfierbîntată puțin de contrastul între ceea ce ar trebui să fie, prin caracterul ei special, subiectiv, și ceea ce conținea în momentul acela. Păreri străine, citate, situații străine. Cu un aport informațional substanțial, dar nepersonal. Așa a devenit «cronica subiectivă» mai subiectivă, interesantă cîteodată, poate, nu întotdeauna legată de arhitectură...

Printre altele mi-am expus atunci crezul în privința educației artistice și de design, necesară de la cele mai incipiente forme de învățatură. Aș vrea să reiau acum acest subiect. Mi-am propus la început să nu mai scriu în cadrul acestui chenar atunci cînd voi simți nevoia să recurg la citate. Am recurs la ele în articolul pentru nr. 6, avînd ocolita temă «numai pentru bărbați», în ghilimele, desigur (articol refuzat de redacție, de altfel, și înlocuit cu niște singurătate «panseuri»).

Se pare deci că e timpul să ascultăm și părerile altor arhitecți. Nu înainte de a mai vorbi de subiectul care s-a dovedit că mă preocupă cel mai mult: educația artistică, ca formă de completare pentru generațiile care nu o au încă desăvîrșită (mă gîndesc și la facultățile cu profil neartistic) și educație de design care să preia cele mai tinere minți deschise spre cunoaștere (preșcolari și școlari).

Arta este reflectarea vieții. Învățînd istoria artei, avînd o educație artistică, se înțelege mai bine însăși evoluția omului, a gândirii sale. Educația artistică este cea care dă o imagine generală asupra lumii, asupra vieții, ajută la formarea unei concepții generale. Și ceea ce este mai important, cred, elimină rigiditatea. Învățînd să opreciezi frumosul, înveți să trăiești mai frumos.

Un cercetător german a descoperit că cel mai grav gen de poluare este cea vizuală, fiind cea mai mare ca pondere, înaintea poluării sonore sau atmosferice, deoarece omul este confruntat clipă de clipă cu efectele poluării vizuale. Acest fel de poluare este cel mai important la luarea în considerație a factorilor care duc la cunoscutul stress, efect al civilizației moderne.

Operatorii în cîmpul vizualității, arhitecții, designerii, artiștii plastici pot contribui și la atenuarea acestui stress, dar pot și învăța largi categorii de oameni să se ferească singuri. Mediul înconjurător este făcut din mii și mii de decizii, la îndemîna specialistului, dar și a omului obișnuit.

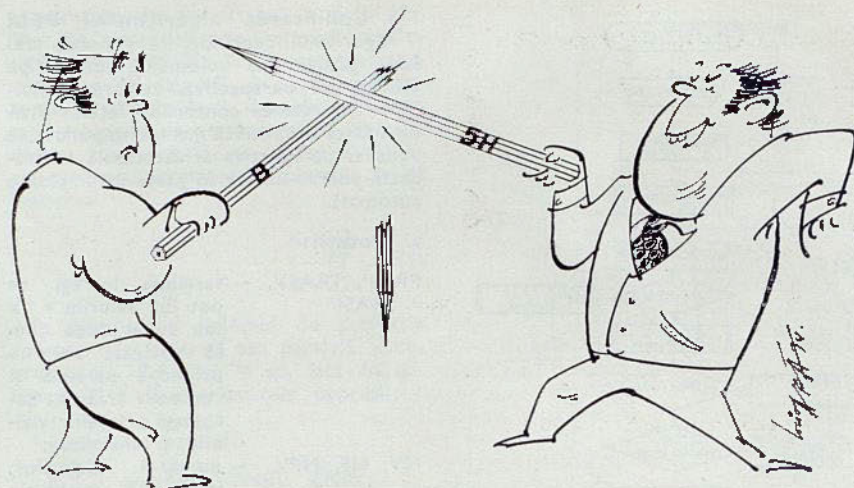
A învăța pe proaspătul urbanizat că rufe se întind în spălătorie și nu în balcon (a nu uita să li se facă spălătorii), a învăța pe responsabilul magazinului de decorațiuni că o vitrină poate fi și simplă, a convinge oamenii că multe lucruri pentru care se cheltuiesc materiale și energie sînt urite și inutile, cred că ține de educația estetică.

Toate mijloacele de educație vizuală au un rol în acest sens. Televiziunea, revistele de mare tiraj «Flacăra», «Femeia» etc. o pot face și încearcă prin diverse forme: pagină cu reproduceri de artă («Femeia»), pagină cu realizări de frumos industrial («Flacăra»). Foarte curios că televiziunea nu are o emisiune specializată pentru educație estetică, ci prezintă doar manifestările culturale și unele reportaje.

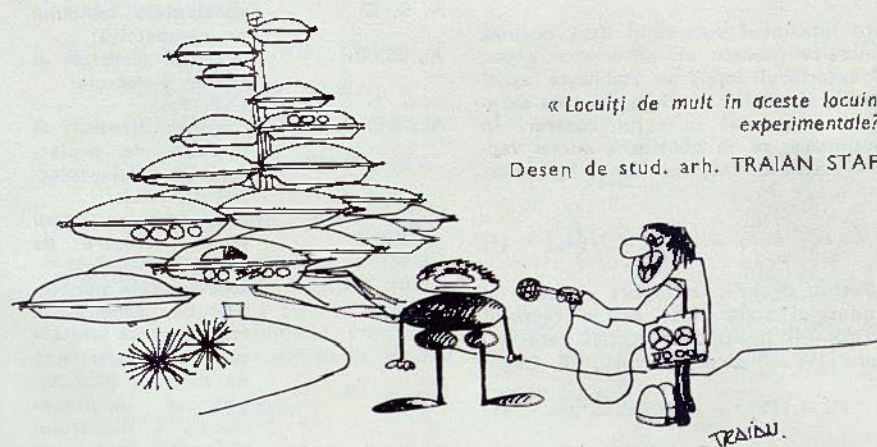
E de actualitate în toată lumea ca după operele artiștilor moderni cunoscuți să se facă litografii sau serigrafii, în serii mici, care se vînd evident mai ieftin. Revista italiană «La mia casa», multiplică în serii de 100 astfel de lucrări, le publică și le trimite, contra cost, la cerere, cititorilor. Pe cînd revista «Arta» sau chiar «Arhitectura»?

Înceind această ultimă cronică, îmi dau seama că ar mai fi multe de spus.

Arh. ALBA DELIA POPA

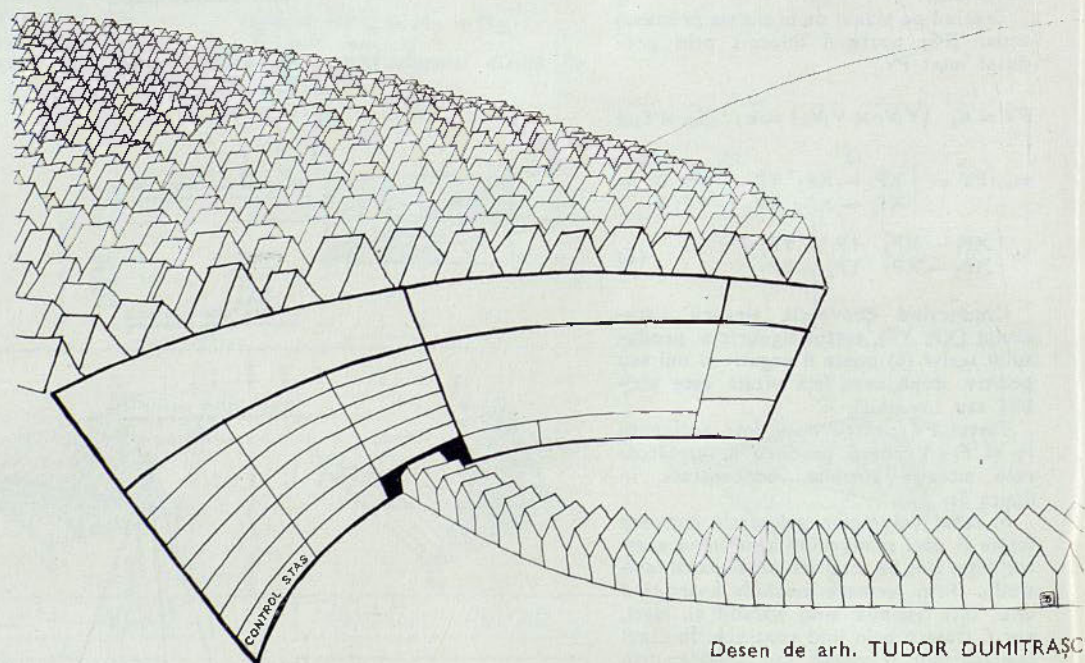

Desen de arh. ȘTEFAN COCIOABĂ

«Locuiți de mult în aceste locuințe experimentale?»

Desen de stud. arh. TRAIAN STAFIE

Desen de arh. TUDOR DUMITRAȘCU